

Китоби Юъил ва Калисои Лудикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум — Рақами ҳабдах

Jeff Pippenger

2025-12-23

Рақами ҳабдах

Мо мақолаи гузашта бо баррасии нотамоми пешгӯиҳои Абром ва Павлус ба анҷом расондем, ки хат бар хат як давраи 430-соларо ба вучуд меоранд, ки аз 30 сол ва пас аз он аз 400 сол иборат аст. Ба гумонам, дар миёни аҳли илоҳиёт касоне ҳастанд, ки шояд ин 30 солро ҳамчун даврае бинанд, ки пас аз 400 сол меояд, аммо ҳангоми баррасии умумӣ ин сӣ сол ба оғози давра нисбат дода мешавад. Оё 400 ва пас аз он 30 аст, ё 30 ва пас аз он 400? Ин сӣ ва пас аз он чорсад аст, зеро шоҳидони бисёре ҳастанд, ки барои исботи як давраи сисола, ки бо он пайваст аст ва баъди он давраи дуҷуми пешгӯёна меояд.

Юсуф сӣсола буд, вақте ки ба хизмати Фиръавн оғоз намуд, дар Ҳастӣ 41:46. Сипас ҳафт соли фаровонӣ оғоз ёфт, ки аз паси он ҳафт соли қаҳтӣ омад. Юсуф, ҳамчун намунаи Масех, дар синни сӣсолагӣ бо ду давраи 2520 рӯз пайравӣ шуд. Вақте ки Масех сӣсола буд, аз паси он ду давраи 1260 омад, ки якҷоя 2520-ро ташкил медиҳанд; ва ин, дар навбати худ, ба ҳафт замон бар ду подшоҳӣ иртибот меёбад.

Довуд сӣсола буд, ҳангоме ки подшоҳ шуд, ва чинон ки дар 2 Шемуил 5:4 зикр шудааст, ӯ чиҳил сол подшоҳӣ кард. Довуд намунаи Масех аст, ва вақте ки Масех сӣсола буд, ӯ таъмид гирифт ва сипас барои чиҳил рӯз ба биёбон бурда шуд; ва баъд аз эҳёи Худ, ки таъмиди ӯ намунаи он буд, ӯ чиҳил рӯз боқӣ монд ва ба шогирдон шахсан таълим дод. Дар салиб, вайронии Ерусалим бо марҳамат барои чиҳил сол ба таъхир андохта шуд, ки ин ба чиҳил соли мурдан дар биёбон дар оғози таърихи аҳди онҳо мувофиқат мекард.

Ҳизқиёл сисола буд, вақте ки ӯ дар Ҳизқиёл 1:1 ба пайғамбарӣ даъват карда шуд. Ман ҳоло барои баррасии даврае, ки пас аз соли сисолагии Ҳизқиёл фаро расид, вақт намегирам, аммо ҳулосаи кӯтоҳи А1-ро аз воқеиятҳои муқарраршуда дар бораи он ки хизмати ӯ чӣ қадар давом кард, меоварам. «Пешгӯиҳои Ҳизқиёл аз дақиқтарин таърихгузоришудаҳо дар Аҳди Қадим мебошанд, зеро дар саросари ин китоб 13 санаи мушаххас оварда шудааст. Ҳамаи инҳо аз соли асорати Еҳӯёкин ҳисоб карда мешаванд (597 то милод ҳамчун соли 1), ва чорҷӯби равшани замоншиносиро фароҳам меоранд, ки тақрибан 22 солро дар бар мегирад.»

Исо сӣсола буд, ҳангоме ки таъмид гирифт, ва баъд ӯ аҳдро бо бисёре барои як ҳафта устувор гардонид.

Антихрист ба тарҳи Масех, ба таври нубувватӣ, идора мешавад; ва ҳамон тавре ки Масех сӣ сол дар омодагӣ буд, то хизмати Худро ҳамчун Саркоҳини Осмонӣ ба уҳда гирад, давраи нубувватии сӣ соли омодагӣ, ки барои антихрист муайян гардидааст, аз бардошта шудани

«қурбонии доимӣ» дар соли 508 то соли 538 идома дошт. Дар он вақт папагӣ ҳамчун саркоҳини қалбақӣ ба қудрат расонида шуд, ҳамон гуна ки Масеҳ Ҳангоми таъмиди Худ бо қувват тадҳин гардид; зеро 1260 соли торикии папагӣ бо 1260 рӯзи нури поки Масеҳ аз таъмиди Ё то салиб мувозӣ мебошад, ки ин бо захми марговари папагӣ дар соли 1798 мутобиқат мекунад.

Ҳеҷ яке аз ин давраҳои пешини дуқабата, ки бо як давраи сисолаи оғоз меёбанд, аз қадами аввали Ибром дар раванди аҳди сесатҳии ӯ пештар нестанд. Пас, маҳз аҳди Ибром аввалинест, ки зикр мешавад, ҳарчанд ин танҳо баъд аз он метавонист чунин бошад, ки бо шаҳодати дуввуми Павлус тасдиқ гардид. Вақте ки Павлус ин суҳанонро навишт, пешгӯии 400-сола ба пешгӯии 430-сола табдил ёфт, ки дар он 30 соли аввал аз давраи охири вақт ҷудо карда шудаанд.

Ман бар асоси ҳислати Масеҳ, ки ҳамчун Алфа ва Омега муаррифӣ шудааст, исбот менамоям, ки дар ҷараёни аҳди яқсаду чилу ҷаҳор ҳазор, ки онҳо омегаи пешгӯии дучандаи сисолаи Ибром ва Павлус мебошанд — ки пас аз он ҷорсад сол меояд, бояд намунаи мутобиқи худро дар омегаи таърихи аҳд дошта бошад, ки он таърихи мӯҳрғузори яқсаду чилу ҷаҳор ҳазор аст. Давраи сисола, ки пас аз он давраи дигари ҷудогона меояд, бояд ба тарзе иҷро гардад, ки вақтро татбиқ намекунад, аммо пешгӯии бунёдии 430-солаи Ибромо ба ҷо меоварад. Хуб мешуд, агар шумо он изҳороти пешинаро бори дигар бихонед ва сипас ба ин нукта баргашта, идома диҳед.

Исо, Юсуф, Довуд ва Ҳизқиёл ҳама сӣ сол дар омодагӣ барои коре буданд, ки қавми Худоро дар рӯзҳои охир намунавӣ нишон медод. Ҳизқиёли набӣ, Юсуф ҳамчун намунаи Масеҳи қоҳин, ва Довуд подшоҳ. Ҷаҳор рамз, аммо яке аз ин рамзҳо, ки Сарқоҳини Осмониро намояндагӣ мекунад, намояндаи инсонӣ ва Илоҳӣ дорад. Он ҷаҳор шоҳид ҳама бо сӣ соли Ибромо, ки пас аз он як давраи нубувватӣ омад, мувофиқат мекунад.

Антихрист сӣ сол дар омодагӣ буд, сипас барои 1260 сол қудрат ёфт, то он даме ки дар соли 1798 аввалин марги худро пазируфт. Ё рамзи марги дуҷум аст, зеро вақте муҳлати имтиёз ба поён мерасад, боз мемирад. Марги дуҷум марги абадист. Мо ба Наҷотдиҳандаи эҳёшуда хизмат мекунем, зеро Масеҳ барои абад намурд, Ё марги дуҷумро намурд. Вақте ки қарохати марговари папагӣ шифо меёбад, Ваҳй боби сездаҳ муайян мекунад, ки ӯ боз барои 42 моҳ салтанат хоҳад кард, ки ин як давраи нубувватиро ифода мекунад, бе унсури вақт.

Вақте ки ӯ Ҳангоми қонуни якшанбе эҳё карда мешавад, лашкаре, ки ба қори ӯ муқобилат мекунад, ҳамонҳоянд, ки дар поёни сеҷуми рӯзи Ваҳй боби ёздаҳ эҳё гардида буданд. Ду қудрати эҳёшуда, ки ҳар ду нишонаанд,—яке аз шанбеи рӯзи ҳафтум ва дигаре аз офтоб,—барои тамоми ҷаҳон ба нуктаи истинод табдил меёбанд, дар ҳоле ки инсоният интиқоби ниҳони худро барои ҳаёт ё мамонт ба амал меоварад.

Ҳангоми қонуни якшанбе, зиддимасеҳ, ки ҳамон ваҳшӣ низ ҳаст, иттиҳоди сечонибаи аждаҳо, ҳудаш (ваҳшӣ) ва набии қозибро намояндагӣ хоҳад кард. Он се қудрат бар зидди қалисои Худо, ки бояд болотар аз ҳамаи қўҳҳо бардошта шавад, муттаҳид хоҳанд шуд. Қалисои зафарманди Худо сӣ сол дар тайёри қарор дорад, на сӣ соли айнӣ, балки як давраи

муқарраршудаи нубувватӣ, ки адади сӣ ба он вобаста аст, ва пас аз амр дар соли 1844 ханӯз ҳам ҳамчун нубувват қувваи худро нигоҳ медорад, зеро он муайян кард, ки татбиқи вақти нубувватӣ дигар эътибор надошт. Ба осонӣ метавон дид, ки он сӣ сол давраи омодагии набӣ, коҳин ва подшоҳро намояндагӣ мекунад, ки онҳо, ҳамчун калисои зафарманд, подшоҳии ҷалолро намояндагӣ хоҳанд кард. Чор шоҳиди Ҳизқиёл, Масеҳ, Юсуф ва Довуд ҳокимияти подшоҳии Худоро дар ҳамон давраи замоне намояндагӣ мекунанд, ки дар он папагӣ ва иттиҳоди сечониба ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебаранд.

Калисои ғолиб дар вақти қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида боло бардошта мешавад, ва мувофиқи шаҳодати Аҳди Қадим ва Аҳди Ҷадид, қавми аҳд, ки яксаду чилу чор ҳазор мебошанд, бояд ба салтанати коҳинон табдил ёбанд.

Шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, ба хонаи рӯҳонӣ бино карда мешавед, то ки коҳиноти муқаддас бошед ва қурбонӣҳои рӯҳониро, ки ба воситаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд, пешкаш намоед. 1 Петрус 2:5.

Коҳинон бояд сисола мебуданд, вақте ки хизматро дар маъбад оғоз мекарданд; бинобар ин, пеш аз қонуни якшанбе як давраи вақт вучуд дорад, ки дар он коҳинон омода карда мешаванд, то ҳамчун қурбонии мавҷии навбарӣҳо хизмат намоянд. Коҳинон, ки ҳамон як саду чилу чор ҳазор мебошанд, дар раванди поксозие, ки аз ҷониби Паёмбари Аҳд ба анҷом мерасад, ҳамчун левизодагон муаррифӣ шудаанд. Давраи нубувватие вучуд дорад, ки ба қонуни якшанбе мебарад ва дар он раванди поксозӣ хизматро, ки тақдир ёфтааст, барои давраи борони охир омода месозад. Ин омодагӣ дар қонуни якшанбе ба поён мерасад; аз ин рӯ, рақами сӣ омодаسازیи коҳинонро ифода мекунад ва ба ҳамин тарз ба синни талабшуда барои коҳин мувофиқат менамояд. Масеҳ, ҳамчун Коҳини Аъзам, хизмати Худо дар синни 30 оғоз намуд, ва чун Юсуф намунаи рамзии Масеҳ аст, ӯ низ хизмати худро дар сисолагӣ оғоз кард. Масеҳи қалбакӣ 30 сол дар омодагӣ буд; пас, мо се шоҳид дорем, ки як давраи 30-сола омодагии як коҳинонро ифода мекунад.

«Масъалаи бузурге, ки дар наздикӣ истодааст, онҳое, ки Худо онҳоро таъин накардааст, чудо хоҳад кард, ва Ӯ хизмати пок, ҳақиқӣ ва муқаддасшудаеро барои борони охир омода хоҳад дошт». Selected Messages, book 3, 385.

Хоҳар Уайт ба таври мустақим таълим медиҳад, ки ҳар гоҳ калисо пок бошад, Рӯҳи Нубувват ғайб аст. Вақте ки масъалаи бузург коҳро аз гандум чудо мекунад, шумо хизмати муқаддасшудаеро хоҳед дошт, ки аз Исо ва Юсуфи коҳин, ки ҳам Илоҳӣ ва ҳам инсонӣ аст, Исо ва Ҳизқиёли набӣ, Исо ва Довуди подшоҳ иборат мебошад. Онҳое ки дар тӯли даврае, ки бо сӣ сол рамзгузорӣ шудааст, омода мегарданд, бояд аз ҷумлаи яксаду чилу чор ҳазор бошанд ва ҳамчун анбиё, коҳинон ва подшоҳон муаррифӣ шудаанд. Ҳар сеи ин инсонҳо рамзҳои Китоби Муқаддас аз қори Масеҳ ҳамчун набӣ, коҳин ва подшоҳ мебошанд; бинобар ин, шумораи сӣ ба мо имкон медиҳад ҳулоса барорем, ки дар ҳар яке аз ин се гурӯҳ, ки тавассути рамзҳои Китоби Муқаддас ба вучуд оварда шудаанд ва сӣ сол омода гардидаанд, ҳангоми якҷо шудан бо Масеҳ, иттиҳоди Илоҳият бо инсониятро ифода мекунанд. Пас, он коҳиноне ки дар тӯли давраи рамзии сӣсола омода гардидаанд, ҳамчун

нишони Илоҳият, ки бо инсоният муттаҳид шудааст, муаррифӣ мешаванд.

42 моҳи хунрезии ниҳони папавӣ дар ҳоле ба вуқӯъ мепайвандад, ки Масеҳ ба муддати 42 моҳ дар миёни одамон дар шахси шогирдони Худ роҳ меравад. 42 моҳи бандагӣ ва ситам, ки бо раҳой анҷом меёбад, чунон ки дар 430 соли пешгӯии дучандаи Ибром муаррифӣ шудааст. Чорсад соли Ибром дар раҳой назди Баҳри Сурх ба поён мерасад, ки ин намунаи классикии Китоби Муқаддас аз анҷоми муҳлати озмоиш аст, дар поёни 42 моҳи рамзии папа.

Чилу ду моҳ замони озмоишро аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида то баста шудани муҳлати имтиҳони инсонӣ ифода мекунад. Аммо дар он 42 моҳ, баъд аз як давраи сисолаи омодагӣ, Масеҳ аҳдро дар шахсияти бақия устувор мегардонад. Коҳини қалбакии зиддимасеҳ ба анҷоми ниҳони худ мерасад, маҳз дар ҳамон ҷое ки Масеҳ дар хати худ мурд, ки он ҳамон ҷоест, ки фиръавн, подшоҳи Миср, дар хати худ мурд. Дар кӯҳи Кармил анбиёи Баал кушта шуданд, ва ҳамин тавр марги пайғамбари дурӯғинро дар қонуни якшанбе муайян месозад. Дар қонуни якшанбе шумо пайғамбари дурӯғинеро мебинед, ки баъд кушта мешавад, аждаҳоро, ки бо фиръавн намояндагӣ шудааст, ва ҳайвонеро, ки бо папай намояндагӣ шудааст. Ҳамаи инҳо дар қонуни якшанбе дар муқобили коҳинон, подшоҳон ва анбиёи Худо намояндагӣ мешаванд. Калисо андаке пеш аз қонуни якшанбе пок гардонида мешавад ва атои нубувват барқарор мегардад — маҳз дар ҳамон ҷое ки пайғамбари дурӯғин мемирад. Аз он пас, ҷанг бар сари паёми ҳақиқӣ ё дурӯғини нубувват аст.

Давраи рамзии сисоларо даврае ифода мекунад, ки пеш аз қонуни якшанбе меояд. Ин давра, давраи омодагӣ барои коҳинон аст, зеро Масеҳ дар ҳама чиз намунаи онҳо мебошад, зеро инҳоянд касоне ки Барраро пайравӣ мекунанд. Дар дохили сӣ соли аввали нубуввати Ибром, аҳд барқарор карда шуд; бинобар ин муайян мегардад, ки ҳар он чи давраи омодагӣ барои коҳинон ифода мекунад, ҳамон давраест, ки дар он Худованд аҳди Худро бо яқсаду чилу чор ҳазор, чунон ки дар таърихи алфавии Ибром намунавор нишон дода шудааст, таҷдид менамояд. Он давра вақти омодагӣ барои коҳинонест, ки дар қонуни якшанбе, дар синни сӣ, ба хизмат оғоз мекунанд, ҳангоме ки онҳо бо Рӯҳулқудс тадҳин карда мешаванд, чунон ки Масеҳ ҳангоми таъмиди Худ тадҳин шуда буд. Як ҳақиқати дигари бармеомада аз таърихи алфавии Ибром ин аст, ки ҳар он чи ин давраи пешбаранда ба сӯи қонуни якшанбе ифода кунад, бояд бисёр муҳим ва азим бошад, зеро омега ҳамеша аз алфа пуриқтидортар аст. Қонуни якшанбе ҳамон омегаест, ки бо 22 октябри 1844, салиб, Фисҳ дар Миср ва ҳамин тавр пай дар пай ифода шудааст.

Қонуни рӯзи якшанбе анҷоми давраеро ифода мекунад, ки бо давраи сисолаи мазкур рамзгузорӣ шудааст. Он амалан аз ҷониби қариб ҳар як достони бузурги наҷот пешакӣ тасвир гардидааст, ва он ҳамчунин анҷоми таърихи аҳди қавми баргузидааст, ки бо Абром оғоз ёфт. Бо чунин навъи вазни далелҳои нубувватӣ оид ба анҷоми ин давра, ва бо назардошти мақсади ҷиддии ҳуди ин давра, нуқтаи оғози он чӣ хоҳад буд?

Дар пешгӯӣ як даврае вучуд дорад, ки бо сӣ сол ифода меёбад ва бар шаҳодати анбӯҳи шохидон ба қонуни якшанбе анҷом меёбад. Дар он нуқта давраи дигаре фаро мерасад, ки бо арзишҳои гуногуни ададӣ ифода шудааст, ва ҳар яке аз он давраҳо шаҳодати як хатти

таърихи пешгӯиро баён мекунад, ки пас аз қонуни якшанбе идома меёбад. Баъзе аз он давраҳо хатти дохилии таърихи калисоро намояндагӣ мекунанд, ва баъзеи дигар хатти берунии ҷаҳонро, ки ба сӯи Армагеддон пеш меравад.

Шояд дар ин марҳила хуб бошад, ки ба худ хотиррасон кунем, ки мо татбиқи ҳар гуна нубувватҳои замони дар айёми охирро ба маънои ифода кардани ҳар гуна таърихҳои муайяншаванда рад мекунем, то он рӯзе ки рӯз ва соат дар поёни балоҳо эълон карда шавад. Ман барои равшан сохтани нуктаи назари худ, ки замони нубуввати дигар татбиқи намегардад, аз боби дувоздахуми китоби Дониёл истифода хоҳам бурд. Дар боби дувоздах се оят вучуд дорад, ки замони нубувватиро муайян мекунанд.

Ва ман шунидам он мардери, ки либоси катонӣ дар бар дошт, ва бар болои обҳои дарё буд, ҳангоме ки дасти рости худ ва дасти чапи худро сӯи осмон боло бардошт, ва ба Зиндаи то абад қасам хӯрд, ки он барои як замон, замонҳо, ва нима хоҳад буд; ва ҳангоме ки вай пароканда сохтани кудрати қавми муқаддасро ба анҷом расонад, ҳамаи ин чизҳо ба итмом хоҳанд расид. Дониёл 12:7.

Ва аз замоне ки қурбонии ҳамаи рӯза бардошта шавад, ва макруҳи вайронкунада барпо гардад, як ҳазору дусаду навад рӯз хоҳад буд. Дониёл 12:11.

Хушо он касе ки мунтазир шавад ва ба ҳазору сесаду сию панҷ рӯз бирасад. Дониёл 12:12.

Миллеритҳо ҳар яке аз ин се оятро дуруст фаҳмида буданд. Ин се нубувват қисми он ҳақиқатҳоянд, ки асосҳоро намояндагӣ мекунанд. Бо вучуди ин, фаҳмиши миллеритӣ нисбат ба ин оятҳо бар татбиқи усули «як рӯз ба ивази як сол» асос ёфта буд. Азбаски «дигар вақт нахоҳад буд», ин оятҳо бояд татбиқи дигаре дошта бошанд, зеро ҳамаи ин нубувватҳо дар бораи давраи замони борони охирин сухан мегӯянд. Ин оятҳо бояд фаҳмише барои борони охирин дошта бошанд, ки дар он аз вақт барои ба вучуд овардани паём истифода нашавад ва бо фаҳмиши миллеритӣ дар бораи ин оятҳо муҳолифат накунад. Назари дурусти миллеритӣ дар бораи ояти миёнаи ин се оят, (ояти ёздаҳум), ин аст, ки он давраи дучандро намояндагӣ мекунад, ки бо як давраи сисолаи оғоз ёфта, баъдан аз 1260 сол иборат мегардад. Ояти ёздаҳум он давраи сисоларо муайян мекунад, ки пеш аз қонуни якшанбе меояд, чунон ки бо барпо шудани зишти вайронӣ намояндагӣ шудааст.

Дониёл боби дувоздахум он бобест дар Каломи Худо, ки ҷараёни поксозии қавми Худоро, ки дар рӯзҳои охир, дар вақти поён, ҳангоми кушода шудани муҳри як нубувват аз китоби Дониёл ба вуқӯ меояд, баён мекунад. Дар ояти ёздаҳум мо нубувватеро меёбем, ки пешқадамон онро дуруст ҳамчун як давраи сисолаи роҳбаранда ба як давраи 1260-сола дарк карда буданд. Дар боби дувоздахум, ҳар се нубуввати оятҳои ҳафтум, ёздаҳум ва дувоздахум ҳамашон то вақти поён мӯҳр шудаанд. Дар вақти поён ин се нубувват бояд кушода шаванд, зеро Каломи Худо ҳаргиз ноком намешавад. Маҳз дар ҳама боб равшантарин тасвири анҷоми муҳлати имтиёзии инсоният дар тамоми Китоби Муқаддас баён шудааст; бинобар ин, боби дувоздахум, бешубҳа ва ба таври мушаххастар, поёни адвентизмро муайян мекунад, на оғози адвентизмро.

Се пешгӯӣ дар боби дувоздахуми Дониёл маҳз дар ҳамон порчаи Навиштаҷот мӯҳр зада шуданд, ки дар он ҷо мӯҳр задан ва кушода шудани мӯҳр таърифи асосии пешгӯёнаи худро меёбад. Он се пешгӯӣ дар таърихи яксаду чилу чаҳор ҳазор кушода мешаванд, зеро Алфа ва Омега ҳамеша анҷоми як чизро ҳамроҳ бо ибтидои он ба тасвир мекашад. Он чи дар се давраи пешгӯёнаи боби дувоздахум кушода мешавад, кушода шудани ниҳоии Каломи пешгӯёнаи Худоро ифода мекунад. Ин кушода шудан дар боби якуми Ваҳй баён гардидааст, вақте ки Ваҳйи Исои Масеҳ, андаке пеш аз анҷоми муҳлати файз, кушода мешавад. Ояти ёздаҳуми Дониёл 12 ҳамтои нахустин баёни Ибром ва Павлус дар бораи пешгӯии дуқабатааст, ки бо як давраи сисола оғоз ёфт.

Се пешгӯии дар боби дувоздахуми Дониёл давраҳои рамзиянд, ки дар замони ниҳоии охир кушода мешаванд, ва ин кушода шудан ба поксозии ниҳоии қавми Худо меоварад. Аввалини он се пешгӯӣ аз ҷониби худи Масеҳ дода шудааст, ва ҳангоме ки Ё ин пешгӯиро баён мекунад, Ё бар об истодааст ва либоси катонӣ дар бар дорад, ки анҷоми як давраи пешгӯиро, ки ҳамчун 1260 сол муаррифӣ шудааст, нишон медиҳад ва анҷоми он давраро ҳамчун анҷоми парокандашавии қудрати қавми Худо муайян месозад. Қавми Худо дар рӯзҳои охир он яксаду чилу чор ҳазор ҳастанд, ва онҳо пароканда шуда буданд.

На танҳо Масеҳ бар рӯи об истода, ба як савол ҷавоб медиҳад, балки худи он савол бо суҳанони «То кай?» оғоз меёбад. «То кай?» рамзи нубувватист, ки ҳамчунин аз Исо пурсида мешавад, вақте ки дар ояти сиздахуми боби ҳаштуми Дониёл савол матраҳ мегардад: «То кай?»

Ва яке аз онҳо ба он марде, ки либоси катон дар бар дошт ва бар обҳои дарё меистод, гуфт: «То анҷоми ин аҷоибот чӣ қадар вақт хоҳад буд?»

Ва ман шунидам он мардеро, ки либоси катонӣ дар бар дошт ва бар рӯи обҳои дарё буд, ҳангоме ки дасти рост ва дасти чапи худро сӯи осмон бардошт ва ба Зиндаи ҷовид қасам ёд кард, ки ин барои як замон, замонҳо ва нима аз замон хоҳад буд; ва ҳангоме ки пароканда сохтани қудрати қавми муқаддасро ба анҷом расонад, ҳамаи ин чизҳо ба итмом хоҳанд расид. Дониёл 12:6, 7.

Саволе, ки ба Исо, ки дар рӯёи дарёи Ҳиддекел ҳамчун он марди либоси катонӣ муаррифӣ шудааст, пешниҳод мегардад, ин аст: «То ба анҷоми ин аҷоибот чанд вақт хоҳад буд?»; ва дар рӯёи дарёи Ёлой аз Исо, ки ҳамчун Палмонӣ (он муқаддаси муайян) муаррифӣ шудааст, пурсида мешавад: «Рӯё дар бораи қурбонии ҳамешагӣ ва гуноҳи вайронгар, ки ҳам мақдис ва ҳам лашкарро барои поймол шудан таслим мекунад, то кай хоҳад буд?»

Хоҳар Вайт баён медорад, ки рӯёёҳое, ки ба Дониёл дар соҳилҳои дарёҳои бузурги Шинор дода шуданд, акнун дар ҷараёни иҷро шудан қарор доранд; ва дар иртибот бо ҳар ду рӯёи дарёӣ, аз Исо он «саволи» нубувватӣ пурсида мешавад, ки ҳамеша қонуни якшанберо ҳамчун «ҷавоб» ба миён меорад. Бо вучуди ин, ҳар ду ҷавоб дар доираи замони нубувватӣ пешниҳод шудаанд, ки он дар соли 1844 ба поён расид. Пешқадамон ҷавоби саволи боби ҳаштум ва рӯёи дарёи Ёлойро дуруст муайян карданд, ва онҳо дарк намуданд, ки соли 1798 замоне буд, ки парокандагии қудрати халқи Худо ба анҷом расид. Аммо пас аз соли 1844,

вакте ки «татбиқи замонӣ»-и Каломи нубуввати Худо ба анҷом расид, саволи нубуввати «То кай?» фаҳмиши пешқадамонро чунин бозбаён мекунад: «то ду ҳазору сесад рӯз, он гоҳ муқаддасгоҳ дар ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда пок хоҳад шуд» ва «ҳамаи» «аҷоибот» дар рӯёи ниҳони Дониёл ба анҷом хоҳанд расид, вақте ки парокандагии қавми муқаддас барои сеюним рӯзи рамзӣ ба поён мерасад.

Рӯёи назди дарёи Ҳиддакил, ки се боби охири Дониёлро фаро мегирад, ва рӯёи назди дарёи Улай, ки дар бобҳои ҳафтум то нӯҳум омадааст, аз ҷониби хоҳар Уайт ҳамчун «дарёҳои бузурги Шинар» муайян шудаанд. Ҳамаи муҳаққиқони таърихӣ ва Китоби Муқаддас муайян менамоянд, ки танҳо ду дарё вучуд доранд, ва ҳар дуи онҳо дарёҳои бузурганд, ки бо Шинар алоқаманд мебошанд. Он ду дарё Дачла (Ҳиддакил) ва Фурот мебошанд. Дарёи Улай Фуроти Шинар нест; он як маҷрои хурди сунъии об дар Форс аст, на дар Шинар. Дарёи Улай дар он рӯёе, ки таҳкурсии ва сутуни марказии адвентизмро дар бар дорад, дар Шинар ҷойгир нест, вале набия онро ҳамчун Фурот, яке аз дарёҳои бузурги Шинар, муайян мекунад.

Рӯёи Ҳиддукел таърихи зоҳирии аждаҳо, ҳайвон ва паёмбари дурӯғинро, ки ҷаҳонро ба Ҳармичиддун мебаранд, нишон медиҳад, ва рӯёи Ёлой кори Масеҳро дар пайвастании Илоҳияти Ё бо инсонияти инсон муаррифӣ мекунад. Илҳами нубувватӣ дарёчаи Ёлойро ҳамчун шоҳиди дувум ҳамроҳ бо дарёи Фурот ба кор мебарад, то он кореро, ки Масеҳ дар пайвастании Илоҳияти Худ бо инсоният анҷом медиҳад, муайян созад.

Фурот ва Дачла ҳар ду аз Адан оғоз ёфта, дар тамоми тӯли таърихи аҳд ҷорӣ мешаванд. Вақте ки онҳо 22 октябри соли 1844 ба сутуни марказии адвентизм ворид мегарданд, Фурот бо наҳри сунъии Улай якҷо карда мешавад, то иттиҳоди Илоҳият бо инсониятро ифода намояд, яъне он чи ба василаи амали имон дар касоне, ки ҳамчун яксаду чилу ҷаҳор ҳазор муаррифӣ шудаанд, ба амал меояд. Улай озмоише нисбат ба ҳокимияти Каломи нубуввати Худ мебошад, зеро он ҳокимияти Эллен Уайтро, ки дарёи форсии Улайро ҳамчун яке аз дарёҳои бузурги Шинар муайян мекунад, дар муқобили назари коршиносони ҷаҳон қарор медиҳад.

Рамзи дарёи Ёлой озмоишero дар бораи каломи инсон ё Каломи Худо ифода мекунад. Оё инсонҳо ҳақанд, ё суҳаноне ки аз ҷониби хоҳар Уайт баён шудаанд, ҳақанд? Оё дарёи Ёлой як дарёи ягона дар Форсро ифода мекунад, ё он дарёи нубувватиро ифода мекунад, ки аз обҳои Адан, ки бо обҳои инсонҳо омехта шудаанд, таркиб ёфтааст?

Шояд барои ин муаммoe, ки ман ба миён гузоштам, роҳҳои зиёди ҳал вучуд дошта бошанд, вале ман баъзе андешаҳоро баён хоҳам кард, то нуктаи назари маро бубинед. Оё таърихнигорон ва илоҳиётшиносони дунявӣ дурустанду Хоҳар Уайт хато мекунад? Ҳеҷ кас баҳс намекунад, ки «дарёҳои бузурги Шинар» Дачла ва Фурот мебошанд. Пас, вақте ки Хоҳар Уайт дарёи Улоиро дар Форс ҳамчун яке аз дарёҳои бузурги Шинар муайян мекунад, оё вай пайғамбари козиб аст? Ё вай пайғамбари ҳақиқист, ки иштибоҳ кардааст? Пайғамбари ҳақиқӣ чанд иштибоҳ карда метавонад, пеш аз он ки аз ҳад бигзарад ва ба пайғамбари козиб табдил ёбад? Ё таърихнигорон хато мекунанд? Ё вай дар асл дуруст аст?

Ё таърихнигорон ва Хоҳар Уайт ҳар ду дурустанд? Ман ин муамморо ба хотири он ба миён гузоштам, ки шарҳи ин муаммо ҳамчун нуктаи иловагӣ нисбат ба он марди либоси катонӣ, ки бар болои дарё истодааст ва дар ҳар ду рӯёи дарёҳои Ҳиддақил ва Улой аз ӯ мепурсанд: «То кай?» истифода шавад.

Дар боби ҳаштуми Дониёл, Дониёл дар Шушан, дар Форс аст, ва Шушан бар дарёи Ёлой чойгир аст, ки бинобар саноати кишоварзӣ, ҳам дарёи табииро ва ҳам як силсила обгузарҳои сунъиро дар бар мегирад. Вақте ки Ёлой тақрибан боз як саду панҷоҳ мил ё бештар қорӣ мешавад, он ба маҳалли ҳамоиши дарёҳои Дачла ва Фурот мепайвандад. Дачла ва Фуроте, ки аз Адан оғоз ёфта буданд, дар ниҳоят ба ҳам мепайванданд, ва ҳангоме ки онҳо ба ҳам меоянд, дарёи Ёлой аз Форс низ дар ҳамон нукта мепайвандад. Вақте ки дарёи Ёлой дар маҳалли ҳамоиши Дачла ва Фурот ба низоми ботлоқзори Дачла мерасад, Ёлой ҷузъе аз обе мегардад, ки дарёҳои бузурги Шинорро ташкил медиҳад. Таърихнигорон дурустанд, ва хоҳар Уайт низ ҳамчунин дуруст аст.

Вақте ки хоҳар Уайт рӯёи Улайро дар боби ҳаштум муайян мекунад, вай рӯдеро муайян менамояд, ки бо низоми сунъии обгузарҳои худ машҳур аст, низоме ки дарёҳои Дачла ва Фуротро ба ҳам мепайвандад; ва ин дарёҳо намоёндаи ду давраи 2520-сола мебошанд, ки дар солҳои 1798 ва 1844 ба анҷом расиданд.

Номи қадимаи Дачла Ҳиддекел аст, ва дар робита ба Фурот ҳар ду дарё ба таври махсус дар набувват ҳамчун марбут ба Ашшур ва Бобил муайян гардидаанд, ки онҳо ҳамчунин ҳамчун ду шер шинохта мешаванд, ки мебоист гӯсфандони Худоро чазо диҳанд. Он ду қудрати вайронгар пешакӣ намунаи он ду қудрати вайронгари Руми бутпараст ва Руми папавӣ буданд, ки рамзҳои як мард ва як зан, ё як калисо ва як давлат мебошанд. Руми бутпараст он мард буд, ки давлатдориро намоёндагӣ мекард, ва Руми папавӣ он зани нопокест, ки калисосолориро ифода менамояд. Ашшур дар муносибати набувватии худ мард буд ва Бобил зан; бинобар ин Дачла ҳамчун мард ва Фурот ҳамчун зан шинохта мешавад.

Дарёи Дачла дарёи давлатдорӣ аст, ки то соли 1798 расид, ва Фурот.калисосолорӣ то соли 1844 расид. Фурот бояд то соли 1844 мерасид, зеро паёми соли 1844 дар бораи Бобил буд (яъне Фурот), ки дар соли 1844 боз суқут кард. Чунон ки Фурот дар соли 1844 шаршараеро ба вучуд овард, дарёи Ёлой, ки он низ ҳамчун рамзи аъмоли инсонӣ ба маҳалли ҳамрезии пайваста буд, бо оби дарёи дигар омехта гардид. Дарёи давлатдорӣ дар соли 1798 баста шуд, вақте ки ҳокимияти шахрвандӣ аз қудрати папавӣ гирифта шуд. Дар ҳамон сол Иёлотҳои Муттаҳида ҳамчун ҳайвони замин ва шоҳигарии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ба ҳукмронӣ оғоз мекунад. Дарёи Дачла дар соли 1798 баста мешавад, маҳз дар ҳамон ҷое ки давлат дар ниҳоят тамоми ҷаҳонро маҷбур хоҳад кард, ки он саддро бишканад, ки ҳоло тӯфонҳои таъқиби папагиро, ки наздик аст чун сели фарогир бар ҷаҳон бирезад, бозмедорад. Он девор, ё садд, девори ҷудоии калисо ва давлат аст.

Дар соли 1844 ҳам Фурот ва ҳам Ёлой паёми соли 1844-ро ҳамчун суқути Бобил муайян мекунанд, ва ҳамчунин ҳамчун ҳуди он коре, ки Масеҳ дар соли 1844 оғоз намуд, вақте ки, ҳамчун Фарештаи Аҳд, Ё обҳои Бобил ва аъмоли инсониро аз миёни қавме пок сохт, ки

бояд ба муқаддасгоҳи Ў дохил мешуданд — қавме, ки пеш аз дохил шудан ба Қудси Ақдас ниёз ба пок шудан доштанд. Поксозии ниҳони он қавм бо бороне ба анҷом расид, ки зери паёми Нидои Нимашаб рехта шуд; ва он қатраҳои борони паёми Нидои Нимашаб аз обҳои Дачла тақтир шуда буданд, ҳамон тавре ки миллериён Руми папавиро ва соли 1798 муайян карданд, ва ҳамон тавре ки онҳо сукути Бобилро муайян намуда, пеш аз дари баста тавассути ин паём пок карда шуданд, ё метавон гуфт — бо он бороне пок карда шуданд, ки аз обҳои тақтиршудаи дарёҳои Ўлой, Дачла ва Фурот омада буд, ҳангоме ки онҳо паёми Дониёл 8:14-ро пешниҳод мекарданд ва паёми Нидои Нимашабро пеш аз қушода шудани Рӯзи Каффораи намунавӣ иҷро менамуданд.

Вақте ки Масех дар ояти ҳафтуми боби дувоздаҳуми Дониёл бар обҳои Хиддекел меистад, Ў бар обҳои Дачла меистад, бар обҳои давлатдорӣ дар рӯёе, ки ҳаракатҳои ниҳони давлатдорӣ инсониро, ки ба анҷоми муҳлати озмоиш мебаранд, муайян месозад. Ў дар он ҷо истода, ба саволи ояти пешина ҷавоб медиҳад, ҳамон тавре ки дар рӯёи дарёи Ўлой, он Марди катонпӯш, ки дар он ҷо Палмонӣ, Шуморандаи Аҷиб аст, ба саволи ояти пешина ҷавоб медиҳад. Дар ҳар ду маврид ин гуфтугӯ гуфтугӯи осмонӣ миёни ғариштагон ва Масех аст, ва дар ҳар ду маврид савол ин аст: «То кай?»

Ҷавоб ин аст: то 2300 рӯз; дар боби ҳаштум ва боби дувоздаҳум бошад, он «як замон, замонҳо ва нисфи замон» аст. Ҷавоб ҳамчун 2300 сол ва 1260 сол ғаҳмида мешавад, аммо дар соли 1844 Худо бар татбиқи вақт дар дохили паёми нубувватӣ манъ гузошт, зеро дигар вақт нест. Ҷавоби Палмони, он Марди либоси катонӣ дар бар, барои насли охирини Ў чист? Саволи «То кай?» бар шохидони бисёр нишон дода шудааст, то қонуни якшанbero ҳамчун ҷавоби ин савол муайян намояд; пас, оё муқаддасгоҳ дар қонуни якшанбе пок мегардад, ва оё «ҳамаи ин аҷоибот» дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасанд? Он «аҷоиботе» ки дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасанд, кадомҳоянд, ва он «аҷоибот» кай оғоз ёфтанд?

Пас ман, Дониёл, нигаристам, ва инак, ду тани дигар истода буданд: яке бар ин ҷониби соҳили дарё, ва дигаре бар он ҷониби соҳили дарё. Ва яке ба он марде ки дар катон либос пӯшида буд ва бар обҳои дарё меистод, гуфт: «То анҷоми ин аҷоибот чӣ қадар вақт хоҳад буд?»

Ва марди дар катон либоспӯширо, ки бар рӯи обҳои дарё буд, шунидам, ҳангоме ки дасти росташ ва дасти чапашро сӯи осмон боло бардошт, ва ба Он ки то абад зинда аст, қасам хӯрд, ки ин барои як замон, замонҳо ва нисфе хоҳад буд; ва ҳангоме ки вай пароканда сохтани қудрати қавми муқаддасро ба анҷом расонад, ҳамаи ин чизҳо ба итмом хоҳанд расид. Дониёл 12:5–7.

Саволи рамзӣ «То ба кай?» ба қонуни якшанбе ишора мекунад, ва ғаришта напурсид, ки қонуни якшанбе кай буд, балки пурсид, ки анҷоми аҷоибот кай буд. «Аҷоибот» дар қонуни якшанбе ба поён мерасанд; пас, аҷоиботе, ки ба қонуни якшанбе мебаранд, кадомҳоянд? Ё, дақиқтар бигӯем, «аҷоибот»-е ки дар рӯёи назди Хиддакил нишон дода шудаанд ва дар бобҳои даҳум то дувоздаҳум ба тасвир омадаанд, кадомҳоянд? Агар мо муайян карда тавонем, ки «аҷоибот» чиестанд, шояд бифаҳмем, ки «аҷоибот» кай оғоз меёбанд. Дар Дониёл 10 Қабраил махсусан муайян мекунад, ки мақсади ӯ дар муошираташ бо Дониёл

ҳангоми он рӯё чӣ буд.

Акнун омадаам, то туро бифаҳмонам, ки дар айёми охир ба қавми ту чӣ хоҳад расид; зеро ки рӯё ҳанӯз барои рӯзҳои бисёр аст. Дониёл 10:14.

Қабраил омад, то қавми Худоро бифаҳмонад, ки дар айёми охир ба онҳо чӣ воқеъ хоҳад шуд. Пиндоштан он ки пешгӯиҳои дар Дониёл боби дувоздаҳ, ки миллеритҳо онҳоро дуруст фаҳмида буданд, ва сипас аз ҳамин эътироф истифода бурдан, то татбиқи ин бобро ба айёми охир инкор намоянд, маъноӣ барҳам додани мақсади изҳоршудаи Қабраилро дорад. Вақте ки Қабраил ривояти пешгӯинаро аз ояти якуми боби ёздаҳум оғоз мекунад ва онро то ояти сеюми боби дувоздаҳум идома медиҳад, таърихи тасвиршуда ҷузъиёти берунии пешгӯинаест, ки нишон медиҳад чӣ гуна аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб ҷаҳонро ба Армагеддон мебаранд. Дар дохили ин боб порчаҳои ҳастанд, ки таъкиб шудани қавми Худоро тасвир мекунад, аммо таърихи боби ёздаҳум пеш аз ҳама ваҳӣи берунӣ мебошад. Ин маъноӣ онро дорад, ки боби даҳум ва боби дувоздаҳум дар дохили рӯёи охириини Дониёл як алфа ва як омегаро ифода мекунад, зеро, бар хилофи боби ёздаҳум, ҳар ду паёми дохилиро тасвир менамоянд, ки муҳр задани яксаду чилу чор ҳазорро муайян мекунад. Боби миёна — исёни инсоният аст, чунон ки дар шахси подшоҳи шимол, папаи Рум, ифода ёфтааст; ва алфа, яъне боби даҳум, ҳамроҳ бо омега, яъне боби дувоздаҳум, таҷрибаи дохилии яксаду чилу чор ҳазорро дар айёми охир муайян мекунад. Ҳар се боб ба анҷоми муҳлати имтиёз мебаранд; боби алфа бо тарси Худо оғоз мешавад, ки ду табақаи парастандагонро аз ҳам ҷудо мекунад, ва дар анҷоми боб ба Дониёл дучандшавии қудрат дода мешавад, ва ба ин васила паёмҳои фариштаи аввал ва дуюм муайян мегарданд. Боби дувоздаҳум боби омега аст ва он паёми довари фариштаи сеюмро муайян мекунад.

Боби ёздаҳум тафсилоти исёни инсониятро аз вайроншавии Ерусалим то анҷоми муҳлати имтиёз баён мекунад, ки мувофиқи гуфтаи Систер Уайт намунае аз анҷоми муҳлати имтиёз дар охири ҷаҳон аст. Дониёл ёздаҳ аз вайроншавии Ерусалим оғоз меёбад, зеро Дониёл яке аз онҳое буд, ки дар вайроншавии секаратии Ерусалим ба Бобил бурда шуданд; он вайроншавӣ рамзи вайроншавии ҳамон шаҳр дар соли 70 милодӣ буд, ва сипас боз дар айёми охир, чунон ки ҷаҳон онро муаррифӣ мекунад.

Ду харобии воқеии Ерусалим, ки дар як рӯзи ҳамон соли сол, бо фосилаи шашсаду шасту панҷ сол, рух доданд. Он ду харобӣ бар он шаҳре ворид омаданд, ки мебоист Сандуқ дар он ҷойгир бошад. Шилӯ дорои ҳамон хусусиятҳои нубувватӣ буд ва харобии нахустини шаҳреро намояндагӣ мекунад, ки ҳузури Худо дар он ҷойгир буд, ё мебоист ҷойгир бошад. Ҳангоме ки Хоҳар Уайт харобии Ерусалимро ҳамчун рамзи харобии айёми охир ба қор мебарад, ӯ бар мавъизаи Масеҳ дар бораи харобии Ерусалим тавзеҳ медиҳад.

Шило, вайроншавии Ерусалим зери дасти Набукаднесар ва Титус се шохиди рӯзҳои охир мебошанд, чунончи бо вайроншавии шаҳри Худо намояндагӣ шудаанд. Шило паёми фариштаи якум аст, ки таълим медиҳад аз Худо тарсиданро, чизе ки Элӣ накард, ва Ёро ҷалол доданро, чизе ки Элӣ накард, зеро соати довари Ҷ фаро расидааст. Паёми фариштаи дуюм он ҷое аст, ки мо дучандшавиро мебинем, чунонки бо Набукаднесар ва Титус

намояндагӣ шудааст. Сеюмин вайроншавии Ерусалим, дар рӯзҳои охир, дар поёни муҳлати имтиёз аст, ки ҳамон поёни доварӣ мебошад.

Боби ёздаҳум таърихи зоҳирии паёмҳои се ғаришта мебошад. Он дар миёни рӯёи ҷудошавии боби даҳум ва се ламси қувватбахш, ки дар рӯзи бисту дуҷуми рӯёи Дониёл ба вукӯ меоянд, ҷой гирифтааст. Ин маънои онро дорад, ки боби дувоздаҳум низ дар бораи қисси ботинии он чи бар қавми Худо дар айёми охир воқеъ мешавад, хоҳад буд. Ин ҳамчунин маънои онро дорад, ки нуре, ки дар дохили боби дувоздаҳум аст, аз нуре, ки дар боби даҳум аст, бисту ду маротиба дурахшонтар мебошад.

Дар рӯёи Улай низ аз Масеҳ пурсиданд: «То ба кай?» Дувоздаҳ ояти пешин, ки ба ин савол дар ояти сздаҳум меоваранд, таърихи зоҳирии нубуввати муайян мекарданд, ки ҷузъиёти муҳими марбут ба қудратҳои нубуввати Китоби Муқаддасро намояндагӣ менамуд. Он дувоздаҳ оят фақат таърихеро такрор мекарданд ва тавсеа медоданд, ки дар боби ҳафтум намояндагӣ шудааст. Таърихи нубувватие, ки дар он оятҳо баён гардидааст, дар боби ёздаҳум низ такрор ва тавсеа дода мешавад, аз замони мадиён ва порсиён оғоз ёфта. Нимаи охири боби ҳаштум ва тамоми боби нухум намояндагии қавми охирзамонии Худо аз ҷониби пайғамбар Дониёл мебошад. Рӯёи таърихи нубувватӣ, ки дар рӯёи дарёҳои Улай дар се боб омадааст, ҳамроҳ бо намояндагии қавми Худо дар он бобҳо тавассути муомилаи Дониёл бо Ҷабраил, алфа то омегаи бобҳои даҳ то дувоздаҳ мебошад.

Азбаски Ҳиддакал омега ва Улай алфа мебошад, қудрате ки ба воситаи нуре, ки дар боби дувоздаҳум ҳангоми расидани замони охир муҳркушоӣ мешавад, ифода меёбад, аз рӯёе ки сутуни марказӣ ва таҳкурсии Адвентизм аст, бисту ду маротиба равшантар мебошад. Чунон ки ин тавр аст, нури рӯёи охири Дониёл бевосита ҳамчун нуре муайян мешавад, ки бо қавми Худо дар айёми охир вобаства аст. Вақте ки ғаришта аз марди либоси катонӣ дар бар карда мепурсад: «То кай?» то анҷоми ин аҷоибот, аҷоибот ҳамонҳоянд, ки мисли ситорагон то абадулобод медурахшанд, чунон ки таърихи аҳди Ибром акси садои амре мебошад, ки ба Ибром дода шуд, то ба ситорагон назар кунад. Аҷоибот дар Дониёли дувоздаҳум табдили инсонҳо ба аломати саду чилу чор ҳазор аст.

Дар нуктаи пешин мо муайян кардем, ки ояти ёздаҳуми боби дувоздаҳуми Дониёл як давраи нубуввати муайян менамояд, ки аз ду давра иборат аст ва аввали онҳо сӣ сол мебошад. Барои он ки таъкиди дурустро бар ояти ёздаҳум гузорам, ман ба ояти ҳафтум мурочиат кардам, то иштироки бевоситаи Масеҳро дар аҷоибе, ки Ё дар миёни қавми Худ дар рӯзҳои охир ба амал меоварад, нишон диҳам.

Ҳангоми бозгашт ба ояти ёздаҳ, меҳоҳам ба шумо хотиррасон намоям, ки боби дувоздаҳум аз ҷониби Ҷабраил бевосита «рӯзҳои охир» номида шудааст. Дар айёми яксаду чилу чаҳор ҳазор, дар айёме ки онҳо муҳр карда мешаванд ва бо Худо ба аҳд мебароянд, мувофиқи китоби Дониёл, паёме хоҳад буд, ки мӯҳраш кушода мешавад ва то ба нидои баланд хоҳад афзуд. Ин паём дар боби дувоздаҳум бо се давраи ҷудогонаи нубувватӣ тасвир шудааст, ки аллакай аз ҷониби миллериҳо муайян гардида, ва баъдан аз ҷониби Рӯҳи Нубувват тасдиқ шудааст. Ин се давра вақтро ифода намеkunанд, зеро ҳамон ғариштае ки дар боби

дувоздахум ҳар ду дасти худро сӯи осмон мебардорад, дар Ваҳй боби даҳум як дасташро сӯи осмон бардошта буд ва қасам хӯрд, ки дигар вақт нахоҳад буд. Он эълон дар соли 1844 маънои онро дорад, ки он се давраи нубувватӣ дар Дониёл 12 давраҳои рамзие мебошанд, ки барои ифода кардани вақт пешбинӣ нашудаанд.

Бинобар ин, вақте ки давраи миёнаи рамзии нубувватӣ дар Дониёл боби дувоздахум давраи дучандаест, ки аз сӣ сол оғоз меёбад, дар айнаи ҳамагон бобе ки Микоил бармехезад, пас медонед, ки он давраи дучандае, ки аз сӣ сол оғоз меёбад, иҷрои комили нубуввати алфои Абром аст. Омегаи нубуввати замони, ки таърихи аҳдро аз нигоҳи қавми баргузида оғоз мекунад, ба иҷрои комили худ дар ҳамагон боб мерасад, ки авҷи шаҳодати Дониёл дар бораи он чизест, ки дар айёми охир бар сари қавми Худо хоҳад омад.

Дар замони интиҳо китоби Дониёл мӯҳркушо мешавад, ва нуре, ки падида меояд, қавми Худоро мӯҳр мезанад. Дар замони интиҳо китоби Дониёл мӯҳркушо мешавад, ва нуре, ки падида меояд, бо се давраи нубувватӣ дар дохили боби охири Дониёл муаррифӣ мегардад. Он боб омегаи се бобест, ки рӯёи Ҳиддекелро ташкил медиҳанд, ва рӯёи Ҳиддекел омегаест нисбат ба он се бобе, ки алфои рӯёҳои дарёҳои Дониёлро ифода мекунанд. Дарёҳое, ки дар Адан оғоз ёфта буданд, дар ниҳоят ба назди Дониёл расиданд, ва сипас Қаломии нубуввати Худро онҳоро ба ҳаракати миллирии фариштаи аввал ва дуюм овард, яъне ҳаракати алфавии ду ҳаракати се фаришта. 1290 соли ояти ёздаҳум омегаест нисбат ба нубуввати 430-солаи Ибром ва Павлус.

Пеш аз он ки мо дар Дониёл боби дувоздахум ва иртиботи он бо нубуввати Абром идома диҳем, хуб аст, ки ба ёд орем, ки Павлус кист буд. Павлус на танҳо расули халқҳо буд, балки, ба ҳамагон андоза муҳим, паёми худро ба воситаи Қаломии нубуввати Худро пешниҳод мекард. Аз ин ҳам муҳимтар он аст, ки Павлус пайғамбари даврабандӣ буд. Пайғамбари даврабандӣ пайғамбарест, ки бархезонида мешавад, то қавми Худро аз як давраи илоҳӣ ба давраи дигар роҳнамоӣ кунад, монанди Мусо — аз ибодати қурбонгоҳӣ ба ибодати муқаддасгоҳӣ; Яҳёи Таъмиддиҳанда — аз муқаддасгоҳи заминӣ ба Муқаддасгоҳи Осмонӣ. Павлус дар бораи татбиқи маънои айнӣ ба маънои рӯҳонӣ, беш аз ҳамаи дигар муаллифони Китоби Муқаддас якҷо, ба маротиб бештар маълумот ва қоидаҳо сабт кардааст! Ў бархезонида шуда буд, то гузариш аз айнӣ ба рӯҳониро дар заминаи қавми аҳдии Худо шарҳ диҳад.

Павлус халқаи пайванддиҳандаест миёни ваъдаҳои аҳди қавми баргузидаи Иброҳим, дар он ҳангоме ки он қавми баргузида аз маънои зоҳирӣ ба маънои рӯҳонӣ гузашт. Агар шумо дар бораи нақше, ки Павлус дар таърихи аҳд дошт, устувор набошед, шояд набинед, ки то чӣ андоза аз ҷониби Илоҳӣ муносиб аст, ки пешгӯии нахустини қавми аҳди Худо пешгӯии дугонаи замон бошад, ки бо як давраи 30-сола оғоз меёбад. Як пешгӯие, ки аз ҷониби падари қавми баргузида барқарор карда шуд; ва вақте ки онҳо ба қавми баргузидаи рӯҳонӣ мегузаранд, пайғамбари даврабандӣ барангехта шуд, то он гузаришро муайян ва шарҳ диҳад, ва ҳамчунин пешгӯии замони Абромро бо шохиди дуоиме аз Аҳди Ҷадид, ки бо шохиди аввал аз Аҳди Қадим ҳамоҳанг аст, тасдиқ намояд. Абром дар оғоз, сипас Павлус дар анҷом, аҳамияти 1290-и айёми охириро намунавор нишон медиҳанд.

Мо дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Рӯъёи Закариё дар бораи Ехушаъ ва Фаришта бо қувваи хос ба таҷрибаи халқи Худо дар саҳнаҳои хотимавии рӯзи бузург кафорат татбиқ мегардад. Калисои боқимонда он вақт ба озмоиш ва тангии бузург оварда хоҳад шуд. Онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоро нигоҳ медоранд, ҳаши аждаҳо ва лашкарҳои ӯро эҳсос хоҳанд кард. Шайтон ҷаҳонро тобеони худ мешуморад; ӯ ҳатто бар бисёре аз онҳое ки худро масеҳӣ меноманд, ҳукмронӣ ба даст овардааст. Аммо инак, гурӯҳи хурде ҳаст, ки ба ҳукмронии ӯ муқовимат мекунад. Агар ӯ метавонист онҳоро аз рӯи замин маҳв созад, зафари ӯ комил мебуд. Чунон ки ӯ халқҳои бутпарастро таъсир дод, то Исроилро нобуд созанд, ҳамчунин дар ояндаи наздик ӯ қудратҳои шарии заминро ба шӯр хоҳад овард, то халқи Худоро нобуд созанд. Аз мардум талаб карда хоҳад шуд, ки ба фармонҳои инсонӣ итоат намоянд, дар ҳоле ки он фармонҳо хилофи шарии илоҳӣ мебошанд.»

Онҳое ки ба Худо содиқанд, таҳдид хоҳанд шуд, бадном карда хоҳанд шуд, аз ҳуқуқ маҳрум хоҳанд гардид. Онҳо «ҳам аз падару модар, ҳам аз бародарон, ҳам аз хешовандон ва ҳам аз дӯстон таслим карда хоҳанд шуд», ҳатто то ба марг. Луқа 21:16. Ягона умеди онҳо дар раҳмати Худост; ягона дифои онҳо дуо хоҳад буд. Чунон ки Ехушаъ дар ҳузури Фаришта илтиҷо мекард, ҳамон тавр калисои бақия, бо шикастагии дил ва имони бетағйир, ба воситаи Исо, Шафоаткунандаи худ, барои омурзиш ва раҳой илтиҷо хоҳад кард. Онҳо гуноҳкории зиндагии худро қомилан дарк мекунад, заъф ва носазовории худро мебинанд; ва онҳо омодаанд, ки ба навмедӣ афтанд.

«Васвасакунада назди онҳо меистад, то бар онҳо айб эълон кунад, чунон ки назди Ехушаъ истода буд, то ба ӯ муқовимат намояд. Ӯ ба либосҳои ифлоси онҳо, ба хислатҳои нуқсондорашон ишора мекунад. Ӯ заъф ва нодонии онҳо, гуноҳҳои носипосии онҳоро, ва ба Масеҳ монанд набудани онҳоро, ки Начотдихандаи онҳоро беҳурмат кардааст, пеш меорад. Ӯ мекушад онҳоро бо андешаи он битарсонад, ки ҳолати онҳо бебарор аст ва доғи нопокии онҳо ҳаргиз шуста нахоҳад шуд. Ӯ умед дорад, ки ба ин васила имони онҳоро нобуд созад, то онҳо ба васвасаҳои ӯ таслим шуда, аз вафодории худ ба Худо рӯй гардонанд.

«Шайтон аз гуноҳҳое, ки худ халқи Худоро ба содир кардани онҳо васваса намудааст, дониши дақиқ дорад; ва айбдоркунииҳои худро бар зидди онҳо пеш меорад ва эълон мекунад, ки онҳо бо гуноҳҳои худ ҳимояти илоҳиро аз даст додаанд, ва даъво менамояд, ки ҳақ дорад онҳоро нобуд созад. Ӯ онҳоро, ҳамон тавре ки худро, сазовори маҳрум гардидан аз лутфи Худо мешуморад. “Оё инҳоянд, — мегӯяд ӯ, — он қавме ки бояд дар осмон ҷойи маро ва ҷойи фариштагоне ки бо ман муттаҳид шуданд, бигиранд? Онҳо даъво доранд, ки ба шарии Худо итоат мекунад; аммо оё аҳкоми онро нигоҳ доштаанд? Магар онҳо дӯстдорони худ бештар аз дӯстдорони Худо набудаанд? Магар манфиатҳои шахсии худро аз хизмати Ӯ боло нагузоштаанд? Магар чизҳои ин ҷаҳонро дӯст надоштаанд? Ба гуноҳҳое, ки зиндагии онҳоро нишон задааст, назар кунед. Ба худпарастии онҳо, бадҳолии онҳо, нафрати онҳо нисбат ба яқдигар бингаред. Оё Худо маро ва фариштагонамро аз ҳузури Худ хоҳад ронд, ва ҳол он ки онҳое, ки дар ҳамон гуноҳҳо айбдор будаанд, мукофот хоҳад дод? Эй Худованд, Ту инро аз рӯи адолат карда

наметавонӣ. Адолат талаб мекунад, ки ҳукм бар зидди онҳо содир карда шавад.”»

«Аммо гарчанде пайравони Масеҳ гуноҳ карда бошанд ҳам, онҳо худро ба тасарруфи қувваҳои шайтонӣ насупурдаанд. Онҳо аз гуноҳҳои худ тавба кардаанд ва Худовандро бо ғурутанӣ ва шикастадилӣ ҷустаанд, ва Шафоаткунандаи илоҳӣ ба нафъи онҳо илтиҷо мекунад. Ў, ки аз носипосии онҳо бештар аз ҳама ранҷ дидааст, ва гуноҳи онҳо, инчунин тавбаи онҳоро медонад, эълон мекунад: “Худованд туро мазаммат намояд, эй Шайтон. Ман ҷони Худро барои ин ҷонҳо додам. Онҳо бар қафи дастони Ман нақш бастаанд. Шояд дар ҳислати онҳо норасоӣҳо бошад; шояд дар кӯшишҳои худ ноком шуда бошанд; аммо онҳо тавба кардаанд, ва Ман онҳоро омурзида ва пазируфтаам.”»

Ҳамлаҳои Шайтон пурзӯранд, фиребҳои ӯ бисёр нозуканд; аммо чашми Худованд бар қавми Ўст. Азобу ранҷи онҳо бузург аст, алангаҳои кӯра ҷунон менамоянд, ки наздик аст онҳоро ғуру баранд; аммо Исо онҳоро ҳамчун тилло, ки дар оташ озмуда шудааст, берун ҳоҳад овард. Ҷаҳонигарии онҳо аз миён бардошта ҳоҳад шуд, то ки ба воситаи онҳо сурати Масеҳ ба таври комил ошкор гардад.

«Баъзан ҷунин менамояд, ки Худованд хатарҳои ӯ бо онҳо рӯ ба рӯст, ва озоре, ки душманонаш ба вай расонидаанд, фаромӯш кардааст. Аммо Худо фаромӯш накардааст. Дар ин ҷаҳон ҳеҷ чизе барои дили Худо мисли қавми Ў азиз нест. Иродаи Ў нест, ки сиёсати дунявӣ сабти онро фосид гардонад. Ў қавми Худро воғузор намекунад, то аз васвасаҳои Шайтон мағлуб шаванд. Ў қасонеро, ки Ёро нодуруст муаррифӣ мекунанд, ҷазо ҳоҳад дод, вале ба ҳамаи онҳое, ки самимона тавба мекунанд, меҳрубон ҳоҳад буд. Ба онҳое ки Ёро барои қувват ҷиҳати ташаккули ҳислати масеҳӣ меҳонанд, Ў тамоми кӯмаки лозимаро ҳоҳад дод.»

«Дар замони охир қавми Худо аз барои зиштиҳои, ки дар замин ба амал меоянд, оҳу нола ҳоҳанд кард. Бо ашк онҳо шариронро аз хатари поймол намудани шариасти илоҳӣ хушдор ҳоҳанд дод, ва бо андуҳи баённопозир дар тавба худро пеши Худованд ғурутан ҳоҳанд сохт. Шарирон андуҳи онҳоро масҳара ҳоҳанд кард ва даъватҳои ҷиддии онҳоро ба ришханд ҳоҳанд гирифт. Аммо изтироб ва ғурутани қавми Худо далели равшану раднопазирӣ он аст, ки онҳо қувват ва олиҷанобии ҳислатеро, ки дар натиҷаи гуноҳ аз даст дода буданд, боз меёбанд. Азбаски онҳо ба Масеҳ наздиктар мешаванд, азбаски қашмонашон ба покии комили Ў нигаронида шудааст, онҳо гуноҳнокии ниҳоят бузурги гуноҳро ҷунон равшан дарк мекунанд. Ҳалимӣ ва ғурутанӣ шартҳои муваффақият ва ғалаба мебошанд. Тоҷи ҷалол онҳоро интизор аст, ки дар пой салиб сар ғуруд меоранд.»

«Вафодорони содиқу дуогӯи Худо, гӯё, бо Ў дар паноҳ баста шудаанд. Худи онҳо намедонанд, ки то чӣ андоза бо эътимод ҳифз шудаанд. Ҳокимони ин ҷаҳон, ки Шайтон онҳоро таҳрик медиҳад, мекӯшанд онҳоро нобуд созанд; аммо агар қашмони фарзандони Худо кушода мешуд, ҷунон ки қашмони ходими Элишоъ дар Дӯтон кушода шуда буд, онҳо ғариштагони Худоро медиданд, ки гирдогирди онҳо урду зада, лашкарҳои зулматро бозмедоранд.»

«Хангоме ки қавми Худо назди Ў чонҳои худро мазлум месозанд ва барои покии дил зорӣ мекунанд, амр дода мешавад: “Либосҳои чиркинро аз ӯ бигиред”, ва ин суханони дилбардоркунанда гуфта мешаванд: “Инак, ман маъсияти туро аз ту дур кардаам, ва туро бо либосҳои дигар хоҳам пӯшонид”. Закарё 3:4. Чомаи беолоиши адолати Масеҳ бар фарзандони озмудашуда, васвасашуда ва вафодори Худо пӯшонида мешавад. Боқимондаи хоршуда бо либоси чалол пӯшида мешаванд, то дигар ҳаргиз ба фасодҳои ҷаҳон олуида нагарданд. Номҳои онҳо дар дафтари ҳаёти Барра нигоҳ дошта мешаванд ва дар шумори вафодорони ҳамаи асрҳо сабт мегарданд. Онҳо ба макрҳои фиребгар муқовимат кардаанд; онҳоро ғуруши аждаҳо аз садоқаташон барнагардонидааст. Акнун онҳо абадан аз ҳилаҳои васвасакунанда эминанд. Гуноҳҳои онҳо ба сарчашмакунандаи гуноҳ интиқол дода мешаванд. «Аммомаи зебо» бар сари онҳо гузошта мешавад.»

«Дар ҳоле ки Шайтон иттиҳомҳои худро пеш меовард, ғариштагони муқаддас, нонамоён, ба ин сӯву он сӯ гузар карда, бар содиқон мӯҳри Худои зиндари мениҳоданд. Инҳо ҳамонҳоянд, ки бо Барра бар кӯҳи Сион истодаанд ва номи Падар бар пешониҳои онҳо навишта шудааст. Онҳо суруди навро пеши тахт месароянд, он сурудеро, ки ҳеҷ кас наметавонад биомӯзад, ҷуз он саду чихилу ҷаҳор ҳазор, ки аз замин фидия карда шуданд. “Инҳоянд онҳое ки ба ҳар ҷо Барра биравад, аз ақиби Ў мераванд. Инҳо аз миёни одамон фидия карда шуданд, то навбари Худо ва Барра бошанд. Ва дар даҳони онҳо ҳеҷ макре ёфт нашуд, зеро онҳо пеши тахти Худо беайбанд.” Ваҳй 14:4, 5.»

«Ҳоло иҷрошавии комили суханони Ғаришта фаро расидааст: “Пас, акнун бишнав, эй Еҳушаъ, қоҳини бузург, ту ва рафиқонат, ки пеши ту нишастаанд; зеро онҳо мардоне ҳастанд, ки бо ҳайрат ба онҳо менигаранд; зеро, инак, Ман Бандаи Худ — Шохаро ба миён меоварам”. Закарё 3:8. Масеҳ ҳамчун Начотдиханда ва Раҳокунандаи қавми Худ ошкор мегардад. Акнун, ба ростӣ, бақия «мардоне ҳастанд, ки бо ҳайрат ба онҳо менигаранд», зеро ашқҳо ва хори мусофирату ғарибии онҳо дар ҳузури Худо ва Барра ҷойи худро ба шодӣ ва иззат медиҳанд. «Дар он рӯз шохҳои Худованд зебо ва чалолманд хоҳад буд, ва меваи замин барои начотёфтагони Исроил аъло ва хушнамо хоҳад шуд. Ва чунин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ дар Сион боқӣ монад, ва ҳар кӣ дар Ерусалим бимонад, муқаддас хонда хоҳад шуд, яъне ҳар яке ки дар Ерусалим дар миёни зиндагон навишта шудааст». Ишаъё 4:2, 3». Пайғамбарон ва Подшоҳон 587–592.